vadný, ani za založený na mylném pojetí zákona. Pak odpadla i nutnost zabývati se otázkou, zdali st-lka skutečně také vyrábí zboží totožné, t. j. »mýdla na vlasy«, neb zda je v budoucnu vyráběti hodlá či nikoliv. Posuzujíc pak známku podle obsahu jejího zápisu v rejstříku, nemusilo min. uvažovati o tom, zdali zápisem odlišným, t. j. pro zboží označené jako »mýdlo všeho druhu«, vyjma »mýdla na vlasy«, by kolise známky stěžující si strany se známkami strany zúčastněné pominula. Tím není ovšem st-lce bráněno, aby se v budoucnu o takový zápis pokusila a v případě napadnutí známky takto zapsané vyvolala v tom směru rozhodnutí úřadu.

Zbývá tudíž řešiti jen ještě otázku, zdali známka »Orol« jest zaměnitelně podobná s hlediska § 3 známk. novely z r. 1895 se známkami »Otol«, »Ozol« a »Olol«, jež vzal žal. úřad v první řadě v úvahu, t. j. zda může býti v průměrném konsumentu vzbuzen mylný dojem, že zboží příbuzné ve směru shora zmíněném označené těmito známkami pochází z téhož podniku. Žal. úřad dospěl v nař. rozhodnutí k závěru, že omyl takový může vznikati jak po stránce zrakové, tak i sluchové a soud přezkoumávaje tento ryze skutkový úsudek s hlediska § 6 zák. o ss, nemohl shledati, že se příčí spisům, zásadám logického myšlení, neb že jest jinak vadný. Nss nemohl také shledati, že žal. úřad se v té příčině dal vésti mylným pojetím zákona, jestliže nepřiznal rozhodný význam tomu, zda stěžující si strana měla úmysl známku protistrany napodobiti, zda faktické odbytiště jejího zboží je na celém území státním jako u protistrany, či jen na jeho části, zda u části konsumentů slovo »Orol« vyvolá určitou představu ptáka orla, v jaké formě od skutečného zápisu odlišné stěžovatelka své známky na zboží fakticky užívá, a konečně vztah pozastavené známky k známce jiné, obsahující vyobrazení ptáka orla, pro st-lku také zapsané. Rovněž neshledal nss nezákonnosti v tom, že žal. úřad, řeše daný případ, postupoval snad způsobem odlišným než v případě jiném, byť i snad podobném.

Na podkladě těchto úvah dospěl nss k závěru, že se stížnosti nezdařilo otřásti v žádném směru skutkovým úsudkem žal. úřadu, že známka č. 2111/Bratislava jest zapsána pro stejný druh zboží, jako starší známky zúčastněné strany č. 15311, 15315 a 15318/Liberec, že jest těmto známkám zaměnitelně podobna ve smyslu § 3 známk. novely a právním důsledkem z toho čerpaným, že je její výmaz podle § 21 lit. e) známk. zákona po právu.

Bylo tudíž stížnost již proto zamítnouti, aniž bylo třeba uvažovati ještě o otázce podobnosti známky č. 2111/Bratislava se známkou č. 15308/Liberec — »Ohdol«, již žal. úřad zodpověděl rovněž kladně.

Č. 11.196.

Pojištění nemocenské: I. Mzdová třída zaměstnanců a její podklad — denní pracovní výdělek — se stanoví podle § 7 nemoc. zák. č. 33/1888 ř. z. při smluvené mzdě denní nebo týdenní tak, že se tý-

denní pracovní výdělek bez zřetele na počet dnů práce dělí sedmi. — II. Zaměstnavatel není s námitkami proti zařazení zaměstnanců do mzdových tříd prekludován tím, že nesprávné zařazení způsobil sám.

(Nález ze dne 5. dubna 1934 č. 6870.)

Prejudikatura: ad I: Boh. A 2367/23, 3597/24, 3615/24.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v N. proti zemskému úřadu v Praze o nemocenské pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 18. srpna 1923 zažádala firma Mautnerovy textilní závody, akc. spol. v P. u osp-é v Náchodě, aby okr. nemocenská pokladna v N. byla přidržena k tomu, aby zaměstnancům tkalcovny a přádelny v N. a elektrické pily v B. nemocenské příspěvky za měsíc prosinec 1922 a za měsíc červen 1923, jež vyměřila proti zákonným předpisům, znova propočítala, vrátila firmě přeplacené částky a nahradila jí útraty způsobené vedením exekuce.

Osp v Náchodě výměrem z 12. března 1925 uznala právem, že zařazení zaměstnanců jmenované firmy do mzdové třídy měla okr. nemoc. pokladna provésti tak, že skutečný týdenní výdělek za 6 pracovních dnů při normální 8hodinné denní pracovní době měla děliti sedmi; jedna sedmina týdenního výdělku činí pak denní mzdu, podle jejíž výše se zaměstnanec zařadí do té které třídy mzdové. Podle toho uznala jmenovanou pokladnu povinnou propočítati za měsíc prosinec 1922 příspěvky na základě individuelních přihlášek zaměstnanců firmy a vydati nový platební list a případnou diferenci buď vrátiti nebo zúčtovati ve vyúčtovacím výkazu firmě, rovněž provésti nové zařazení zaměstnanců firmy za měsíc červen 1923 a vydati nové platební listy vzhledem k tomu, že platební listy č. 4685, 4686, 4687, znějící na 323 Kč 40 h, 36.371 Kč 88 h a 44.382 Kč 90 h nejsou vyhotoveny na základě zařazení do mzdové třídy podle sedminy týdenního výdělku. Ve výměru se praví dále: V důsledku toho, že firma neuznala správnost výše obnosů a nebylo pravoplatně rozhodnuto o výši příspěvků, nemohla okr. nemoc. pokladna v N. vymáhati cestou exekuce předepsané jí příspěvky a, stalo-li se tak, nese risiko vrácení jich, pokud nebyly oprávněně předepsány, a nahražení exekučních výloh, pokud strana prokáže jich výši.

Nař. rozhodnutím zem. úřad v Praze odvolání okr. nemoc. pokladny v N. z výměru osp-é nevyhověl a výměr ten potvrdil z jeho důvodů.

O stížnosti uvážil nss toto:

Ukládajíc stěžující si pojišťovně, aby propočítala nemoc. pojistné příspěvky za měsíc prosinec 1922 podle individuelních přihlášek zaměstnanců zúčastněné firmy podle denní mzdy zjištěné dělením týdenní mzdy sedmi, vydala nový platební výměr, zúčtovala přeplatek a aby stejně postupovala stran příspěvků za měsíc červen 1923, vychází nař. rozhodnutí z právního názoru — ve shodě s judikaturou nss-u, srov. Boh. A 2367/23, 3597/24, 3615/24 —, že mzdová třída zaměstnanců a její podklad denní pracovní výdělek stanoví se podle § 7 nem. zák.

při smluvené mzdě denní nebo týdenní tak, že se týdenní pracovní výdělek bez zřetele na počet dnů práce dělí sedmi. Tomuto právnímu názoru stěžující si strana neodporuje a netvrdí ve stížnosti a netvrdila ani ve správním řízení, že by nebyl dán skutkový předpoklad úřadu, že se touto právní zásadou při předpisování nemocenských pojistných příspěvků neřídila.

Obhajoba stížnosti nese se tím směrem, že, pokud jde o prosinec 1922, přihlašovala firma ve svém podniku — tkalcovna — zaměstnance se mzdou denní, ač mzda ve všech podnicích se vyplácela týdně; nemůže proto pojišťovna býti činěna zodpovědnou za chyby firmy a nemůže násobiti tuto denní mzdu šesti a děliti sedmi, poněvadž jí není a nebylo známo, zda firma sama již tím způsobem si tuto denní mzdu nevypočetla. V podniku — přádelna — nemůže pak firma vůbec reklamovati správné zařazení, poněvadž si firma u tohoto podniku, třeba protizákonně, vypočítávala mzdové třídy sama, pojišťovna pak bona fide z tříd udaných firmou příspěvky vyměřovala. Tato obhajoba nemůže býti nss-em uznána.

Zařazení pojištěnců do mzdových tříd podle nemoc. zák. č. 33/88 ř. z. bylo věcí nemocenské pokladny a ukládal § 7 c) zaměstnavateli jedině, aby oznámil nemocenské pokladně do týdne po uplynutí příspěvkového období všechna data potřebná k zařazení do mzdové třídy a všechny změny těchto dat. Míní-li stížnost svým přednesem uplatniti, že nesprávné zařazení firma zavinila sama, opomenula uvésti zákonný předpis, jenž by spojoval s takovýmto zaviněním strany její preklusi s námitkami proti zařazení pojištěnců do mzdových tříd. Nss pak takovéto normy neshledal. Předpis cit. § 7 c) na porušení shora uvedené ohlašovací povinnosti zaměstnavatelovy připínal však jedině následky § 67, t. j. trestní sankci.

Pokud jde o přeřazování pojištěnců za měsíc červen 1923, namítá stížnost, že změny mezd byly hlášeny přádelnou v N. dne 28. června 1923, tkalcovnou v N. dopisem z 18. června 1923 a pilou v B. až 21. června 1923, postupovala tedy pokladna přesně podle ustanovení § 7 c) nemoc. zák., to jest, poněvadž změna mzdy nebyla hlášena do týdne, totiž do 7. června 1923, bylo nutno použíti ustanovení § 7 b) odst. 3 nemoc. zák. a změnu provésti až od nejbližšího příspěvkového období, od 1. července 1923. Jest tedy podle náhledu stížnosti napadené rozhodnutí nezákonné, nutí-li pojišťovnu, aby provedla změny zpětně od 1. června 1923.

Stěžující si strana v odvolání z výměru I. stolice, pokud jde o předpis příspěvků za červen 1923, uvedla jedině, že tkalcovna přípisem z 18. června 1923 žádala o přehlášení dělníků od 28. června, přádelna učinila tak dopisem ze 4. července 1923, načež pokladna firmě oznámila, že změna tato provedena býti může nejdříve 1. července 1923. I kdyby uvedený přednes stížnosti bylo lze považovati za provedení námitky odvolání, nelze stížnosti přisvědčiti.

Uvedenou výtku buduje stížnost na předpokladu, že v červnu 1923 šlo o změnu mezd, již jedině má citovaný § 7 b) odst. 3 na mysli. Tím

ocitá se však v rozporu se spisy, z nichž je zřejmo, že firma — zaměstnavatelka — neohlašovala změn mzdy, nýbrž dožadovala se na st-lce jen toho, aby nemocenské pojistné příspěvky byly za měsíc červen 1923 vypočítány podle zásady vyslovené ve shora cit. nál. Boh. A 2367/23.

Č. 11.197.

Pojištění nemocenské. — Řízení správní: Může býti kontrolní orgán okr. nemoc. pojišťovny slyšen jako svědek ve sporu pojišťovny se zaměstnavatelem o pojistnou povinnost?

(Nález ze dne 5. dubna 1934 č. 6871.)

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Ch. proti zemskému úřadu v Užhorodě o sociální pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 5. prosince 1929 vyslovila okr. nemoc. pojišťovna v Ch., že Ivan P., Petr P., Fedor N. a Fedor F. v zaměstnání u Noe F. v P. od 22. dubna do 6. června 1929, resp. od 2. dubna do 6. června 1929 podléhají pojistné povinnosti podle § 2 zák. č. 221/24 Sb., ve znění zák. č. 184/28 Sb. Okr. úřad v Chustu výměrem z 30. října 1930 nevyhověl odvolání Noe F. a potvrdil výměr okr. nemoc. pojišťovny s odůvodněním, že doznáním Noe F. a výslechem svědků bylo nesporně prokázáno, že jmenovaní byli skutečně zaměstnáni u Noe F. v roce 1929 tak, jak zjistila okr. nemoc. pojišťovna v Ch. Dále uznán Noe F. povinným, aby nahradil okr. nemoc. pojišťovně v Ch. výlohy sporu 980 Kč a jmenovaným svědkům svědečné po 20 Kč.

Odvolání, jež z tohoto výměru podal Noe F., zemský úřad v Užhorodě nař. rozhodnutím částečně vyhověl a výměr okr. úřadu opravil v tom smyslu, že pracovní doba, po kterou uvedení zaměstnanci podléhali pojištění, obnáší u P. Ivana a F. Fedora 4 dny, a u P. Petra a N. Fedora 5 dní; dále snížil obnos procesních výloh z 980 Kč na 352 Kč a ponechal ostatní části výměru I. stolice v platnosti. V důvodech, pokud se týkají otázky sociálního pojištění, se praví: »Pracovní doba u jmenovaných zaměstnanců vyšetřena byla jednak četnickou stanicí, jednak výslechem zaměstnanců při ústním jednání tak, že P. Ivan a F. Fedor pracovali u Vás pouze po 4 dny a P. Petr a N. Fedor po 5 dní. Proti tomuto důkazu nemohla okr. nemoc. pojišťovna postaviti žádného jiného protidůkazu kromě odkazu na svůj dozorčí orgán. Tento protidůkaz nemůže býti však připuštěn, neboť dozorčí orgán nemoc. pojišťovny není svědkem, nýbrž jako zaměstnanec nemoc. pojišťovny stranou a vedení důkazu výslechem strany jest podle § 49 vl. nař. č. 8/1928 Sb. nepřípustné. Nutno v tom tudíž spatřovati pouhé tvrzení strany ničím nedokázané.«